

[Lone Dybkjær]

hvert fald et grundlag for en meget ændret kultur- og samfundspolitik, og det er nogle perspektiver, som vi overhovedet ikke har været inde på. Tværtimod er debatten blevet syltet ind i nogle erhvervspolitiske betragtninger og fremfor alt nogle tekniske betragtninger på en sådan facon, at det, det egentlig drejer sig om, nemlig det kultur- og samfundspolitiske, ikke er kommet ordentligt ind i billedet.

Der er tale om både nogle direkte og nogle indirekte konsekvenser som udgangspunkt for de mange TV-programmer. De direkte konsekvenser er spørgsmålet om, hvordan det vil påvirke hele kulturmønsteret, hvordan det vil påvirke familiemønsteret, og hvad det er for nogle ting, vi vil få at se, når vi nu får de mange udenlandske TV-programmer. Vi ved jo, at det, at vi indførte TV, i sig selv fuldstændig ændrede de familiemæssige rammer. Hvem er det, vi kan risikere vil blive mest påvirket af det? Vi ved, at det i høj grad bliver børnene, der kommer til at se meget TV, og hvilke konsekvenser vil det få? Dette er ikke sagt, for at man ikke skal tage de programmer ned, men det kunne godt være, man burde diskutere, om der var en udvikling, som man på en eller anden måde skulle søge at imødegå eller i hvert fald komme med nogle alternative tilbud til.

Dernæst er der de indirekte konsekvenser, nemlig den demokratiske påvirkning, som vil komme til at ske gennem de mange TV-programmer; vi sætter en udvikling i gang. I forbindelse med sputnikkerne fik vi i virkeligheden muligheden for at udforske stjernerne, men vi anvendte denne viden til satellitter og begyndte kun at kigge på Jorden selv. Vi gjorde os selv til en global landsby. Det gør ingenting, men man skal bare være opmærksom på, om det kun vil føre til, at vi risikerer, at vi i alle de programmer, vi sender, fordi vi skal dække så bredt, blot får den mindste fællesnævner og måske i højere grad end i dag får en redigeret virkelighed.

Så skal jeg fremsætte nogle kommentarer til fru Ritt Bjerregaard, der var inde på mindretallets betænkning. Fru Ritt Bjerregaard siger, det er forkert, at vi skriver, der er tale om en forceret udbygning. Jo, der er faktisk tale om en forceret udbygning. Fru Ritt Bjerregaard siger, at der er tale om en plan. Ja, der er både tale om en forceret udbygning og om en plan. Det, vi er imod, er naturligvis

ikke planlægningen som sådan, men det, den planlægning vil indeholde. Det, at man laver en planlægning, kan være fornuftigt nok, men hvilke konsekvenser vil den planlægning få? Hvem er det, der vil få nogle tilbud, og hvem vil ikke få nogle tilbud? Hvad er situationen, hvis vi blot lader de almindelige markeds kræfter og den almindelige tekniske udvikling køre kontra den planlægning, som vi ser her?

Vi ved jo alle sammen, at denne planlægning under alle omstændigheder i en meget, meget stor periode efterlader disse omtalte 400.000 husstande uden nogen tilbudsmuligheder. Er det sikkert, at den udvikling er så meget bedre, end hvis det havde været en større del af befolkningen? Er det så fuldstændig sikkert, at vi gør det bedst tænkelige ved, at en meget stor del af befolkningen får alle disse tilbud, medens en mindre del af befolkningen ikke får dem? Det er jeg ikke overbevist om. Det er altså ikke spørgsmålet om en planlægning, men det er indholdet af planen.

Så er der spørgsmålet om erhvervslivet. Der er ikke fra erhvervslivets side ytret ønske om at få et hybridnet. Så kan man mene, at det er, fordi erhvervslivet er for kortsynet, eller hvad ved jeg, men jeg synes dog, at man under alle omstændigheder bliver nødt til også at lytte til, hvad de mener, og det, man må sige, er, at brugerne ikke har ytret noget ønske om at få et hybridnet; producentsiden er selvfølgelig anderledes.

Hvis man mener, erhvervslivet ikke er tilstrækkelig fremsynet – og det kan man såmænd godt have sine argumenter for at mene både fra regeringspartierne og fra socialdemokratiets side, og det kunne hele det teknologiske program også godt tyde på at man mener erhvervslivet er – så burde man sige: o.k., erhvervslivet er altså ikke fremsynet nok; vi mener, der er behov for denne infrastruktur, altså foreslår vi en finansiering, som tilgodeser det behov og ikke nøjes med at dække det, fordi man kan få det betalt over nogle TV-programmer.

Så siger vi som det tredje punkt – som fru Ritt Bjerregaard også var inde på – at man burde have prioriteret, og fru Ritt Bjerregaard bruger det meget lemfældige argument, at telefonselskaberne hende bekendt ikke har sociale opgaver. Nej, det har de ikke, og det er selvfølgelig heller ikke det, der tænkes på.